

ת"פ 44176/01/15 - מדינת ישראל נגד עומר אבו סארא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44176-01-15 מדינת ישראל נ' אבו סארא
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עומר אבו סארא

הנאשם

הכרעת דין

האישום והרקע

עניינה של הכרעת דין זו בנאום אשר נשא הנאשם ביום שישי, 28.11.14, במסגד אל קבאלי בהר הבית, בפני כמאה מתפללים אשר נכחו במקום ועסק בדבר "תכונותיהם של היהודים על פי הקוראן" (להלן: "הנאום").

בעטיו של נאום זה, מואשם הנאשם בעבירות של הסתה לאללימות ואיסור פרסום הסתה לגזענות לפי סעיפים 144 ד 2 (א) ו-144 ב (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי כתב האישום, הנאשם הוא איש דת המייצג לפונים אליו בנושאי דת וכן נואם בפומבי בענייני דת ובעניינים פוליטיים.

הנאום הוסרט בווידיאו והועלה בין היתר, לאתר You Tube בערוץ Aqsa Call.

2,174 חברים רשומים באתר זה, ועד למועד הגשת כתב האישום נצפה הסרטון 399 פעמים.

דברי הנאשם בנאומו משמעותיים הם ונצרכים לצורך הכרעת דין זו, ועל יצוטטו קטעים נרחבים מתוכו. שתי הערות שיש להעירן - האחת, כל הדגשים אינן מצויים במקור והם פרי עטי. השנייה, כל קטע המצוי בין מרכאות, הינו קטע אשר מהווה ציטוט מהקוראן אשר נאמר מפיו של הנאשם.

וכעת אם כן, אלה עיקרי הדברים כפי שנשאם הנאשם בנאומו כפי שתורגמו לעברית ואשר מופיעים בכתב האישום:

"תחילה, השיח של תיאור היהודים הוא משהו מיוחד, אנו מדברים על אומה שאין תכונה רעה שלא תיאר אותם בה, והיו חלוצים באותה תכונה, מלמדים את האחרים איך להיות אומנים בה. במיוחד שתכונות אלה שאותן הזכיר הקוראן הקדוש, ותיאר אותה בצורה הכי מכוערת שיש, מתוך הקטעים המכוערים בחייהם של היהודים בכל התחומים, תכונות אלו הן אותן תכונות שהיו להם בעבר וחוזרות על עצמן מחדש, לא רק שאני נשבע באלוהים תכונות אלו נהיו יותר מכוערות ורעות עם התפתחות כלי הקלקול והפשעים בעידן זה.

יהודים, ואללה, הגרועים ביותר מבין הבריות של אללה, הגרועים ביותר מבין אלה שדרכו על אבנים ועל אדמה זו, היהודים הם האויבים הכי גדולים למאמינים, אמר אלוהים: "אתה תמצא את האויבים הכי גדולים למאמינים, היהודים והכופרים" אז הן יוצאים נגד כל מי שהאמין והלך אחרי נביא האומה מוחמד בן עבד אללה, למקורות שהם יודעים ומשוכנעים שמוחמד בן עבד אללה הוא נביא ושליח של אלוהים.

...

בגידה היא מהתכונות הכי גדולות שלהם, אמר אלוהים: "ואם ירצו לבגוד בך הם בגדו באלוהים בעבר ואלוהים יודע הכול וחכם"

קשיות ליבם "הם כמו אבנים ועוד יותר קשים" הם אומה של שחצנים יהירים, הם אומה שאמרו על גברתנו מרים, אמו של אדוננו המשיח שלום עליו, שהיא זונה.

הם אומה רוצחת נביאים, "אבן קיים" אומר שהם רצחו 70 נביא ביום אחד, ורצחו בסה"כ יותר מ-10,000 נביא וניסו פעמיים לפחות למיטב ידיעתנו... לרצוח את הנביא שלנו מוחמד תפילות אלוהים ושלום עליו.

...היהודים הם חסרי נימוס ביחסים שלהם עם אלוהים והנביאים שלו, יהודים נוטשים את עשיית/ציווי לעשות את הטוב ואיסור עשייתה רע, יהודים לא מתביישים, יהודים מקנאים במאמינים, יהודים הם העם שאלוהים כועס עליו כך שאנחנו כל קוראים בכל תפילה (פסוק

מהקוראן) ועל כל פיסקה ממה שאמרתי ישנה הוכחה בקוראן הקדום אבל לאור חוסר הזמן לא ציינתי את כל הפסוקים.

יהודים הם עם שאלוהים עשה אותם קופים וחזירים...

אחיי הנכבדים, היום אנו חיים את הזמן שהתקרבה בו הלחימה ביהודים אימות לדברי הנביא שדלנו מוחמד תפילות ה' ושלום עליו "אתם תילחמו ביהודים עד שיגידו האבנים והעצים יא עבדו של אללה יא מוסלמי, הנה יהודי נמצא מאחורי בוא והרוג אותו".

...

ואני אומר את זה ליהודים במפורש הגיע הזמן לשחוט אתכם, הגיע הזמן להילחם בכם, הגיע הזמן להרוג אתכם, ואנחנו בעזרת ה' נוכל להם אנחנו והמוסלמים וצודקים נאמנים, וחיילי מדינת הח'ליפות האסלאמית שתגיע לארץ זו לשחרר אותה מהטינוף שלכם והיום הזה קרוב...

ואנו מחכים ליום ולרגע שיגיע בה המועד לשחוט אתכם ואנחנו נוכל לכם בעזרת ה'...אז תעשו עכשיו את מה שאתם רוצים, לכם הקרב עכשיו לכם העוצמה עכשיו, תהרגו, תשחטו, התלוננו עליכם האבנים והעצים והתלוננו עליכם בני האדם... אל תשאירו יא יהודים בלבבות שלנו גרגיר אחד של רחמים עליכם כי כשמגיע אותו יום, היום לשחוט אתכם, אז אנחנו נשחט ולא נרחם.

אלוהים זרז את היום הזה יא אללה, זרז את היום של היהודים יא אללה, זרז את יום הריגתם, זרז את יום הלחימה בהם, זרז את יום שחיטתם, זרז את הים בו נטהר את אל אקצה מהטינוף שלהם, זרז את היום בו תקום מדינת הח'ליפות האסלאמית ויום ההכרה בח'ליפה של המוסלמים. ה' תהיה עם המוג'אהדים בכל מקום ותתמוך...".

ברקע לדברים אלה, ניצבים אירועי קיץ 2014; חטיפתם ורציחתם של שלושת הנערים גיל-עד שער, נפתלי פרנקל ואייל יפוח, חטיפתו ורציחתו של הנער מוחמד אבו חדיר, ולאחר מכן מבצע "צוק איתן".

בהמשך - הסלמה וגל טרור בארץ, תקיפה יום-יומית של אנשי ביטחון ואזרחים יהודיים, הפרות סדר, מהומות והתפרעויות רבות בירושלים בכלל ובהר הבית בפרט, כאשר במהלך ידוויי אבנים לעבר כוחות הביטחון, ירי זיקוקים והשלכת בקבוקי תבערה. כמו כן, התרחשו אירועי פגיעה ברכבת הקלה, ברכוש תושבי העיר היהודים ופיגועי טרור רצחניים כלפי אוכלוסייה יהודית בירושלים, לרבות פיגועי דריסה, דקירה וירי.

טיעוני הצדדים

הנאשם מודה באמירות אשר נשמעו בהקלטה אשר עליה מבוסס תרגום הנאום בכתב האישום, אך טוען כי דבריו לא נאמרו במטרה להסית ואין בהם משום אלימות או גזענות, אלא רק ציטוטים מכתבי הקודש שמקורם ב"חזון אחרית הימים" מבית היוצר של האיסלאם, ואשר לפיהם מצווים המוסלמים להרוג ביהודים במלחמה אשר תפרוץ ביניהם.

ב"כ המאשימה, עוה"ד נתי בן חמו, טוען מנגד כי בנאומו עבר הנאשם על שתי העבירות המיוחסות לו- הסתה לאלימות ואיסור פרסום הסתה לגזענות. לשיטתו, ההגנה בדבר ציטוט מתוך דברי דת חלה רק על העבירה של איסור פרסום הסתה לגזענות, וגם אם דברי הנאשם הם ציטוט, הרי שהוא פעל מתוך מטרה להסית לגזענות, ולפיכך לא חלה הגנה זו. מכל מקום, נטען כי העבירה של הסתה לאלימות אינה חוסה תחת הגנה זו.

בסיכומיו בכתב, ניתח ב"כ המאשימה את יסודות העבירות, התייחס לפסיקה המנחה בעבירות אלה, וטען כי יסודות העבירות כולן, הן העובדתיים והן הנפשיים, התקיימו במקרה דנן. לדבריו, הוכח כי עמד במסגד אל אקצה בהר הבית, נאם בפני קהל גדול תוך שהוא קורא קריאות גזעניות נגד יהודים וקורא לשומעיו לבצע מעשי אלימות ביהודים, הכל מתוך כוונה להסית לאלימות ולגזענות, ומשום כך יש להרשיעו בעבירות אלה.

דעתו של הנאשם לא הייתה נוחה מתרגום הנאום לעברית בכתב האישום והוא טען, כי מדובר בתרגום מילולי נכון אך חסר. לפיכך הוריתי כי המאשימה והנאשם יגישו, כל אחד מהם, תרגומים מטעמם.

העדויות והמוצגים

המאשימה לא ביקשה להעיד עדים מטעמה, אך הגישה לעיוני תיק מוצגים מוסכם ובו תקליטור המכיל את סרטון הנאום (ת/1), תמליל הנאום (ת/1א), הודעת הנאשם מיום 5.11.15, תמליל החקירה ותיעוד חזותי (ת/2, ת/2א, ת/2ב), הודעת הנאשם מיום 6.1.15, תמלילה ותיעוד חזותי (ת/3, ת/3א, ת/3ב), הודעת הנאשם מיום 7.1.15, תמלילה ותיעודה החזותי (ת/4, ת/4א, ת/4ב), וכן הודעת הנאשם מיום 8.1.15 ותמלילה (ת/5, ת/5א).

הנאשם העיד בפניי ביום 27.1.16 בחקירה נגדית, והודעותיו במשטרה שימשו כחקירה ראשית.

כן הוגשו מטעם ההגנה תמלול ותרגום הנאום לשפה העברית.

דין והכרעה

חופש הביטוי הוא זכות יסוד במדינתנו כמדינה דמוקרטית, וככזה מעוגן הוא בחוק היסוד: כבוד האדם וחירותו. על חשיבותו ומעמדו, אין צורך להכביר במילים. יחד עם זאת, חופש הביטוי איננו חירות בלתי מוגבלת ולא יוכלו לחסות בצילו גילויים של גזענות ואלימות הפוגעים בכבוד האדם ובשוויון. משום כך קבע המחוקק בחוק העונשין, עבירות אלה של פרסום הסתה לגזענות ואלימות.

על המתח השורר בין חופש הביטוי ועבירת ההסתה, עמד כב' הנשיא א' ברק בבע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221:

"הטלת אחריות פלילית בגין הסתה לגזענות פוגעת בחופש הביטוי. פגיעה זו מוצדקת היא. היא נועדה לתכלית הראויה של מניעת הגזענות. הגזענות פוגעת בכבוד האדם ובשוויון שבין בני האדם. הגזענות חותרת תחת הסדר החברתי, הסובלנות החברתית ושלום הציבור. יש בה סתירה למהותה ולאושיותיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. עם זאת, הפגיעה בחופש הביטוי בגין איסור על הסתה לגזענות לא צריכה להיות מעבר למידה הדרושה. פגיעה צריכה להיות כדי הצורך במניעת ההסתה לגזענות, ולא מעבר לכך. יש לשמור היטב על גבולות האיסור. יש למנוע כל פגיעה בחופש הביטוי שאינה הכרחית. האמצעי הננקט צריך להיות חיוני להשגת המטרה. לדעתי, הטלת אחריות פלילית בגין פירסום הסתה לגזענות היא מעבר למידה הדרושה, כאשר הפירסום הוא תמים לחלוטין וההסתה לגזענות היא רק במחשבתו של המפרסם. במצב דברים זה, אין חברה דמוקרטית מענישה על ביטוי גזעני... עמדתו שלי הינה כי חופש הביטוי משתרע גם על חופש הביטוי הגזעני. עם זאת ביטוי זה פוגע בערכים אשר הדמוקרטיה רשאית להגן עליהם, כגון כבוד האדם והשוויון. גזענות הרסנית למירקם החיים הדמוקרטיים... המלחמה בה היא מלקחיה החשובים של ההיסטוריה שלנו. על-כן רשאית כל דמוקרטיה לפגוע בחופש הביטוי בכל הנוגע לביטוי גזעני. פגיעה זו צריכה להיות שקולה וזהירה. פגיעה זו אסור לה שתהא מעבר למידה הדרושה..." (ר' פסק הדין אלבה בעמ' 287).

ברוח דברים אלה, כאשר מחד עומדת לנגד עיני חירות הביטוי ומעמדה הרם, ומצדו האחר של המתרס הפגיעה בכבוד האדם והשוויון שעליהם באו להגן עבירות ההסתה לגזענות ואלימות, אדון באישומים שלפני.

הסתה לגזענות

שתי שאלות עולות מהנסיבות המתוארות בכתב האישום והטענות שהעלו הצדדים, והן דרושות ליבון ובירור.

תחילה נשאלת השאלה, האם הנאום אשר נשא הנאשם עונה על יסודותיה של עבירת איסור פרסום הסתה לגזענות?

במידה שייקבע כי יסודותיה של העבירה אכן מתקיימים במקרה דנן, אזי יש לבחון האם עומדת לזכות הנאשם ההגנה הקבועה בחוק העונשין לציטוט מתוך כתבי דת ושמירה על פולחן דת.

עבירת איסור פרסום הסתה לגזענות קבועה בסעיף 144 ב לחוק:

"(א) המפרסם דבר מתוך מטרה להסית לגזענות, דינו- מאסר חמש שנים.

(ב) לעניין סעיף זה, אין נפקא מינה אם הפרסום הביא לגזענות או לא ואם היה בו אמת או לא."

היסוד העובדתי הראשון בעבירה זו, הוא **"המפרסם"**, המוגדר בסעיף 34 כד (1) לחוק, כמי שהשמיע מלים בפה או באמצעים אחרים, בהתקהלות ציבורית או במקום ציבורי או באופן אשר אנשים הנמצאים במקום ציבורי יכולים לשמוע אותם.

הנאשם לא חלק על עצם נשיאת הנאום בפורום המתואר בכתב האישום, על פיו נשא את נאומו ביום שישי בהר הבית, בפני כמאה איש, בהם ילדים ואנשים בוגרים, ודבריו לוו בקריאות תמיכה מצד קהל שומעיו. הנאשם עצמו הוסיף והעיד כי כל מי שרוצה יכול היה להגיע למקום, ובאותו היום המסגד היה מלא והיו בו כ"**עשרת אלפים איש**" (עמ' 8, שורה 15 לפרוט').

יצוין, כי אף צפייה בהקלטת נאומו של הנאשם מעידה, כי אכן אלה היו פני הדברים, והנאשם נשא את דבריו בפני קהל כמתואר בכתב האישום (מוצג ת/1)

מכאן, שהנאשם נשא את דבריו במקום ציבורי, בהתקהלות ציבורית, והרי הוא כ"מפרסם" כדרישת סעיף 144ב (א) לחוק.

היסוד העובדתי השני הינו - פרסום **"דבר"**.

בית המשפט העליון דן ביסוד זה בפסק הדין אלבה הנ"ל, וקבע בדעת הרוב כי :

"הדבר שפורסם, על פי מובנו לשומע, צריך לבטא הסתה לגזענות... טקסט שעל פי תוכנו...אין בו כל הסתה לגזענות, אינו הופך לטקסט אסור רק בשל קיומה של מטרת ההסתה" (פסק הדין אלבה, בעמ' 295 וראו גם י' קדמי, **על הדין בפלילים, הדין בראי הפסיקה**, מהדורת תשס"ו-2006, בעמ' 1982).

"גזענות" מוגדרת בסעיף 144א לחוק כרדיפה, השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות או אלימות, או גרימת מדנים כלפי

ציבור או חלקים של האוכלוסייה, והכל בשל צבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני.

עיינתי בשני התרגומים לשפה העברית של הנאום, הן מטעם מאשימה והן מטעמה של ההגנה. מדובר בתרגומים אשר אין ביניהם שוני רב. בשניהם מובאים דברי הנאשם, בשינויים קלים בין האחד למשנהו, אשר אינם משליכים על אופיים של דברי הנאשם בנאומו, ועל מהותם.

על מנת להפיס את דעתו של הנאשם, בבחינתם של הדברים התייחסתי לנאומו, כפי שהוא מתורגם בתרגום שהוגש מטעמו.

ואלה עיקרי דברי הנאשם, הנוגעים לעבירה זו, בתרגום זה:

"תחילה ההתייחסות לתכונות היהודים יש בה תבנית מסוימת הואיל ואנו מתייחסים לעם שלא נותרה כל תכונה מכוערת שלא נדבקה בו, והיו מהראשונים אשר גם לימדו את האחרים בכשרון רב ומיוחד כי התכונות הללו הופיעו בספר הקוראן והתיאור היה אכזרי ביותר, וזאת בשים לב לתמונות המכוערות של החיים היהודיים במגוון תחומים. התכונות נותרו כפי שהיו בעבר, וחוזרות בימינו, לא זו אף זו, ואני נשבע, כי הפכה להיות יותר מכוערת ופוגענית בהתפתחות שיטות השחיתות והעבריינות שבדור הזה.

ראשון: באלוהים היהודים הם העם הכי רע שיש והם יותר רעים מאילו שדרסו והלכו על כדור הארץ. היהודים הם האנשים הכי אויבים לאנשים שהאמינו,...

היהודים הם עם נוקשה המרבה לשאול ולבקש הבהרות...

...

שלישית: עיוותים לספר, הספר שלהם הוא ספר התורה דברי אלוהים שיתברך ושינו והחליפו אלוהים...וכי חלק מהם שומעים את דברי אלוהים ואחר כך מעוותים לאחר שהבינו אותו והם יודעים כי הם מעוותים אותו...

אוכלים את הכסף של האנשים המבוטלים וריבית והיהודים הם עם הריבית אמר אלוהים...

הם עם יהיר ונעלה... הם עם שהרג את הנביאים...

היהודים הם חסרי נימוס עם אלוהים המבורך ועם הנביאים, היהודים עוזבים את העניין...

היהודים הם העם שעשה מהם אלוהים את הקופים והחזירים, היהודים הם העם שהוכה בהשפלה ועליבות, היהודים הם העם שיתאספו באדמה בהוראות אלוהים בדרך הנביא מוחמד..."

למקרא דברים אלה, כך לדעתי, לא ניתן לראות בדברי הנאשם דברי דת תמימים. אין ספק כי מדובר בהשפלה וביזוי של העם היהודי, ואמירותיו של הנאשם רוויות גילויי איבה ועוינות כלפי כל יהודי באשר הוא יהודי ללא קשר למעשיו הספציפיים אך עם קשר ישיר למוצאו האתני.

בנאומו, מייחס הנאשם ליהודים כולם כאחד, את התכונות "המכוערות ביותר". רשעות, עיקשות ועקשנות, יהירות, בצע כסף, עליבות ושפלות. כל זאת מדגים הנאשם ו"מוכיח" מן הקוראן.

דברים אלה מהווים באופן מובהק השפלה, ביזוי וגילוי איבה כלפי ציבור שלם, הכל בשל השתייכותו לגזע או למוצא לאומי-אתני.

טענת הנאשם כי לא מדובר בדברי הסתה, מנוגדת לחלוטין ואף סותרת את תוכן נאומו ומהותו מראשיתו ועד סופו, וביתר שאת בקטע המצוטט כאן.

לפיכך, אני קובע כי דברי הנאשם מהווים גזענות, ומתקיימים בנאומו כל יסודותיה העובדתיים של עבירת ההסתה לגזענות.

האם הנאשם נשא את נאומו מתוך מטרה להסית לגזענות?

בפסק הדין אלבה דנו שופטי בית המשפט העליון ביסוד הנפשי הנדרש לעבירת ההסתה לגזענות.

כב' השופט מצא קבע בפסק הדין:

"לצד המודעות לטיב המעשה, לנסיבותיו ולאפשרות הגרימה של תוצאות המעשה, צריך להתקיים במפרסם גם מצב נפשי של "כוונה". בלשון סעיף 20(א)(1) לחוק עליו לפרסם את הדבר "במטרה לגרום לאותן תוצאות"; ובלשון סעיף 144 ב(א) - עליו לפרסם את הדבר "מתוך מטרה להסית לגזענות". זהו מצב נפשי של חפץ בגרימת התוצאה- ולענייננו: רצון להסית לגזענות".

שופטי בית המשפט העליון בפסק הדין אלבה חלוקים ביחס לתוכנו של דבר הגזענות, אך אין מחלוקת כי היסוד הנפשי הנדרש הוא "מטרה להסית לגזענות", כלשונו של סעיף 144ב(א).

על מטרותיו של הנאשם להסית לגזענות, ניתן ללמוד מההקשר שבו נאמרו הדברים, ממעמדו של הנאשם, זהות קהל שומעיו ונסיבות נוספות האופפות את אמירת הדברים. תוכן דבר הפרסום, גם הוא מעיד על כוונתו/מטרותיו של הדובר (ר' לעניין זה פסק הדין אלבה בעמ' 273 וכן ע"פ 30980-04-14 מדינת ישראל נ' ראאד מחאג'נה סלאח, בפסקה 25 לפסק הדין מפי כב' השופט א' רומנוב, מיום 10.11.14, וכן ת"פ(י-ם) 1831/06 מדינת ישראל נ' פדרמן, פסק דינה של כב' השופטת ר' פרידמן פלדמן מיום 23.4.09, פסקה 16 לפסק הדין, פורסם באתר "נבו").

הנאשם לא חלק על כך שהינו איש דת, הנוהג לנאום בפומבי בענייני דת ובעניינים פוליטיים, כמתואר בכתב האישום.

נאומו לא נישא בחלל ריק, אלא על רקע המצב הביטחוני הקשה ששרר בארץ עובר לנשיאת הנאום, מבצע "צוק איתן", הפרות הסדר והפגיעות המכוונות בכוחות הביטחון ובאזרחים יהודי, הכל כפי שמתואר בפתיח לכתב האישום.

כל אלה, בצירוף הזמן והמקום- יום שישי בהר הבית, ברחבה מרכזית ופומבית סמוך למסגד אל אקצא, בפני כמאה איש, ותוך בחינת תוכן דברי הגזענות שנשא, מובילים למסקנה בלתי נמנעת והיא כי מטרותיו של הנאשם הייתה אחת - לסחוף אחריו אחרים ולהסיתם לשנאת חינום של יהודים באשר הם יהודים.

הגנת פרסום מותר

משקבעתי כי התקיימו יסודותיה של עבירת ההסתה לגזענות, יש לבחון את טענת הנאשם לפיה דבריו חוסים תחת ההגנה של "פרסום מותר".

סעיף 144 ג(ב) לחוק העונשין קובע אימתי פרסום כאמור בסעיף 144ב יהא "פרסום מותר":

"פרסום ציטוט מתוך כתבי דת וספרי תפילה או שמירה על פולחן של דת, לא יראו אותם כעבירה לפי סעיף 144ב, ובלבד שלא נעשו מתוך מטרה להסית לגזענות".

כפי שקבעתי לעיל, במקרה דנן נשא הנאשם את נאומו מתוך מטרה להסית לגזענות. מכאן שלא מתקיימת במקרה זה ההגנה המנויה בסיפא של סעיף 144 ג(ב) "ובלבד שלא נעשו מתוך מטרה להסית לגזענות".

משכך לכאורה, אין להידרש ולדון בתחולתה של הגנה זו נוכח מטרתו של הנאשם להסית, אך למעלה מן הצורך אבהיר כי דבריו של הנאשם לא זוכים להגנה זו, גם מן הטעם שאינם מהווים "ציטוט מתוך כתבי דת וספרי תפילה" כנדרש לצורך סעיף 144ב לחוק.

בספרו, מבאר המלומד קדמי מהו אותו "ציטוט" וכותב: **"צריך שיהיה זה ציטוט מדויק"**. כמו כן סבור הוא, כי הוכחת טענת הגנה זו מוטלת על הנאשם, אשר אינו נהנה הימנה, אלא אם כן הוכיח אותה ברמה של עמידה במאזן ההסתברות (י' קדמי, **שם**, בעמ' 1985).

הגנה זו, נדונה גם היא בעניין אלבה, שם קבע כב' השופט מצא, כי לא כל ציטוט יחסה תחת הגנתו של סעיף הפרסום המותר, וכך כתב בעניין דבריו של הרב אלבה שם:

"... האופי העיוני שנושא המאמר אינו אלא כסות חיצונית. הלשון הרבנית שנכתב בה וגודש המובאות מן המקורות אינם מכסים על ההסתה הגזענית הברורה העולה מתוכו. הציטוטים מן המקורות מבטאים שתי מגמות עיקריות: ניסיון להפחית מערכם ומחשיבותם של איסורים לפגוע בגוי, מדאורייתא ומפוסקים כאחד, על דרך הצגתם כחייבים שבזמננו שוב אינם תקפים ולפיכך בלתי מחייבים, ובמקביל - הדגשת תוקפן המחייב של הלכות המקלות, או המתירות, פגיעה בגויים, או אף מעמידות ציווי החלטי לפגוע בהם. בקשר לכל אחת מן המובאות הוסיף המערער דברי הסבר ופרשנות משלו. דבריו ברורים ומניעיהם משתקפים היטב מתוכם" (עניין אלבה, פסקה 30 לפסק הדין).

פסיקה זו יפה אף לענייננו.

הנאום אשר נשא הנאשם דנן, הגם ששזורים בו ציטוטים מן הקוראן למכביר, והנאשם מונה בו באופן "סדור" את העקרונות בדבר "תכונות היהודים", אינו חוסה תחת הגנת ציטוט מותר.

אמנם הנאום נשען על ציטוטים רבים מן הקוראן, אך לצדם של ציטוטים אלה תיאורים ותארים רבים, מצור מחצבתו של הנאשם. הציטוטים אינם מובאים במדויק ובאופן "סטרילי" כפי שהם מופיעים בקוראן. הנאשם מביע תוך כדי ציטוט מן הקוראן את דעתו ביחס אליהם, הוא מבאר ומפרש כי התכונות "היהודיות" המצוינות בקוראן נמשכות ומועצמות גם בימינו אלה.

ואדגים זאת בדברי הנאשם עצמו.

כך אמר הנאשם בתחילת דבריו (הדגשים שלי - ש.ה.):

"תכונות היהודים מהקוראן הקדוש. תחילה ההתייחסות לתכונות היהודים ... לא נותרה כל תכונה מכוערת שלא נדבקה בו ... וחוזרות בימינו, לא זו אף זו, ואני נשבע, כי הפכה להיות יותר מכוערת ופוגענית בהתפתחות שיטות השחיתות והעבריינות בדור הזה".

כאן, פותח הנאשם בציטוט מן הקוראן, אך מדגים כיצד הדברים נכונים בצורה "מכוערת ופוגענית", בדור הזה. מובן, שסקירת "התפתחות התכונות היהודיות" ב "דור הזה", איננה ציטוט מהקוראן אלא חיים שהנאשם מפיח בהם, בצוותא עם אקטואליה אשר הנאשם מעניק לתיאורים המקוריים.

הנאשם היטיב להסביר זאת גם בהודעתו במשטרה, כאשר נשאל למה כוונתו בכך שהעם היהודי הוא בעל "אופי רע":
"אני לא הייתי חי בזמנו של הנביא מוחמד אבל כמו שהוא תיאר אותם אני רואה אותם כיום" (ת/3, בעמ' 2, ש' 11), וכן הסביר: **"הקוראן תיאר את היהודים הוא תיאר את העם היהודי... היהודים שנמצאים היום נושאים באותם תיאורים... עכשיו זה נהיה אצל היהודים יותר מקודם"** (ת/3א, בעמ' 11, ש' 4-1, וכן בעמ' 17 ש' 9).

כך גם ביחס לתכונה הנוספת אשר אותה מייחס הנאשם ליהודים והיא **"אהבתם לחיים"**. הנאשם מדגים בנאומו, כי **"כך הם היום, ההתנחלויות שהם בונים הינם בתוך גדרות תיל אלא חשמל. יש להם מקלטים מתחת לאדמה. בגדר הם הקיפו את עצמם, אותה תפיסה שהייתה בעבר היא כמו היום"**. שוב, הנאשם מדגים כיצד התכונה המיוחסת ליהודים בקוראן, אהבתם לחיים, נכונה ואקטואלית לימינו אנו.

הנאשם עצמו מודה בנאומו כי הוא מדגים את האמור בקוראן, אשר בו הוכחות לדבריו:

"על כל פסקה שאמרתי ניתן למצוא את ההוכחה בספר הקוראן אולם בשל קוצר הזמן לא אביא את הפסוקים".

בחקירתו מבקש הנאשם להסביר, שבנאומו הסביר את תכונות היהודים באמצעות דוגמאות משלו: **"כלומר על מנת שאני אבהיר את הדוגמה שלי... יעני למשל היהודים מתעסקים עם הריבית...ואני מבקש לרשום את הדוגמה שאני הצגתי על הריבית והתפתחות אמצעי..."** (ת/3א בעמ' 17, ש' 33-38, בעמ' 19 ש' 25-27).

מכאן, גם אליבא דשיטתו, הדוגמאות שהביא בנאומו הן פרי מוחו של הנאשם, אשר לדבריו, זוכות להוכחות בקוראן.

גם המשך דברי הנאשם, אינם ציטוט מן הקוראן:

"היהודים הם העם שעשה מהם האלוהים את הקופים והחזירים... ואמרנו לאחריו בני ישראל תשארו באדמה ואם מגיעה הבטחת הסוף הגענו אליהם ביחד...הפרשנים התלבטו בה האם הבטחת הסוף הוא יום הדין או הבטחת הסוף הוא העליה השנייה של היהודים... יהודים חזרו לקלקל".

האופן אשר בו בחר הנאשם להמחיש את העקרונות העולים לשיטתו מן הקוראן על ידי הדגמתם במאורעות דוגמת העלייה השנייה, התפתחות "התכונות היהודיות בדור הזה", אינו ציטוט מן הקוראן.

כל אלה הם יצירתו של הנאשם, ודבריו שלו עצמו. לא ציטוטים חסרי מגע אישי, אלא תורה שלמה הנרקמת סביב ציטוטים סלקטיביים.

הודעות הנאשם במשטרה מעידות גם הן, כי נאווו מביע ומשקף את אמונותיו ומחשבותיו, והוא איננו ציטוט מתוך פסוקי הקוראן גרידא.

כך, בהודעתו הראשונה במשטרה מסביר הנאשם כי הנאוו הוא למעשה "שיעור" שבו הוא "מלמד" ו"מסביר" על תכונות היהודים:

"ש. ...באיזה מעמד נלקחה התמונה הזו? מה אתה עושה בתמונה זו?"

ת. אני מלמד שיעור.

ש. שיעור במה התוכן?

ת. ההתנהגות של היהודים איך שהופיעו בקוראן הכרים הקדוש. אבל אני מסרב שיוכן מזה איזהו הסתה...אני מסביר את האייאת (הפסוקים -ש.ה.)."

(ת/2, ש' 113-116, ש' 135-138 בעמ' 5).

הנאשם מוסיף ומסביר בהודעתו כי לדבריו בנאוו יש הסבר מהקוראן:

"כל מילה שדיברתי יש לה הסבר דתי מהקוראן ואל חדית..." (שם, ש' 169 בעמ' 6).

כלומר, מדובר במשנתו של הנאשם, אשר יש לה, כטענתו, הסבר בקוראן.

בחקירתו מוסיף הנאשם ואומר:

"אני הסברתי כמה האיאת מקוראן...אני עשיתי פירוש לכמה מהאיאת בקוראן...אני מפרש את הפסוקים..." (ר' ת/2, בעמ' 26, ש' 3-5, ש' 37).

וכן **"הסברים של פסוקים מהקוראן ודיבורים של הנביא... אני הכנתי אותם מהאינטרנט... זה היה הסבר של פסוקים קיימים כבר... אני הדברים שאני אומר אותם כולם מפרשים פסוקים" (ר' ת/5, בעמ' 3, 4-ו-5).**

הנאשם הרחיב בחקירותיו והסביר שהוא אחראי לדברים שנשא, שכן הם **"נובעים מהדת"**, מפסוקי הקוראן ודברי הנביא (ת/3א, ש' 19-25 בעמ' 6). כן הסביר שכמו נאווים אחרים שנושאים נאווים מוסלמים אחרים, גם נאווו הוא נאוו אידיאולוגי המשקף את אמונותיו:

"זה נאוו אידיאולוגי, אחד לכל המוסלמים הנמצאים בעולם... וזהו אידיאולוגיה שאני מנסה להעביר לאותה לאנשים... אתה מסביר את האמונות שאתה מאמין בהם..."

עמוד 10

(ת/4א בעמ' 20, 23, 42).

הנאשם מסר בחקירתו כי הוא עצמו הכין את הדרשה, בכתב ידו בביתו, יומיים לפני הנאום (ת/5 בש' 36).

על חלקו ומידת השפעתו של הנאום, ניתן ללמוד מהאופן שבו תיאר הנאשם את תפקידו ושליחותו כנאום:

"...אני הסברתי לו, ואני הבהרתי לו כמו שאלוהים בשכמו ומרומו ציווה אותי אסביר לו... חלק יש להם יכולת לשכנע ולהסביר וחלק שאין להם יכולת, אז מי שאין לו את היכולת אז שלא ייכנס לדבר הזה כי הוא עלול שלא יצליח או אפילו להרוס יותר מאשר לתקן, " (ת/5א, בעמ' 24).

העובדה שהנאשם החל את נאומו תוך עיון בדף, אך בהמשך קיפל אותו ודיבר בחופשיות, כפי שאישר בעדותו בבית המשפט, מעידה גם היא כי אמנם הנאשם מתבסס בדבריו על הקוראן, אך לא מדובר בהקראה וציטוט ממנו בלבד (ר' עמ' 8, ש' 27-30 לפרוט').

הנאשם מוסיף בעדותו ומודה בכך שהפסוקים שאותם הקריא מן הקוראן, אינם מתייחסים ליהודים, אך על פי ה"פרשנות", מדובר ביהודים. כאשר נשאל מי הם אותם "אלפי מדענים" שביארו כי ביהודים עסקינן השיב: **"כל הפרשנים"**, אך לא נקב ולו בשם אחד של פרשן או "מדען" שפירש כך ועליו הוא מסתמך בנאומו (עמ' 9, ש' 13-27 לפרוט').

מכאן, שגם על פי עדותו של הנאשם, הרי שלא מדובר באמרות מן הקוראן, אלא בדברי הסבר ופרשנות של הנאשם אשר הרחיב והוסיף על פי אמונותיו וערכיו.

הציטוטים והמקורות, חזקים ככל שיהיו, אינם עומדים לבדם וחלקו והשפעתו של מי שמסביר, מלמד ומתווך אותם לקהל המאמינים, הינו משמעותי ובעל משקל רב.

נראה כי כמו בעניין אלה, גם כאן, המקורות והציטוטים המובאים הינם רק כסות לדברי הנאשם, אמונתו האישית ומשנתו הפרטית, והעובדה שאלה שלובים בציטוטים מן הקוראן, אינה מקנה להם את הגנת החוק כפרסום מותר.

הסתה לאלימות

בשל אותו נאום, מואשם הנאשם אף בעבירה של הסתה לאלימות או לטרור.

סעיף 144 ד 2 (א) לחוק העונשין קובע:

"(א) המפרסם קריאה לעשיית מעשה אלימות או טרור, או דברי שבח, אהדה או עידוד למעשה אלימות או טרור, תמיכה בו או הזדהות עמו (בסעיף זה-פרסום מסית), ועל פי תוכנו של הפרסום המסית והנסיבות שבהן פורסם, יש אפשרות ממשית שיביא לעשיית מעשה אלימות או טרור, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב)בסעיף זה, "מעשה אלימות או טרור"-עבירה הפוגעת בגופו של אדם או המעמידה אדם בסכנת מוות או בסכנת חבלה חמורה".

היסודות העובדתיים הנדרשים לעבירה זו פשוטים ועולים באופן ברור מן הסעיף- פרסום קריאה למעשה אלימות או טרור. כן נדרש על פי סעיף זה, כי בית המשפט יבדוק האם על פי תוכנו של הפרסום ובנסיבות שבהן פורסם, קיימת אפשרות ממשית לתוצאה של עשיית מעשה אלימות או טרור (ר' רע"פ 2433/10 **מדינת ישראל נ' בן חורין**, פסקה 6 לפסק הדין, פורסם בנבו, מיום 26.12.11).

בגדר **"תוכנו של הפרסום המסית והנסיבות שבהן פורסם"**, על בית המשפט לבחון את המקרה כמכלול, את נסיבות ביצוע העבירה ובהן מיהות המפרסם והאווירה השוררת בציבור, סוג האלימות המדוברת, היקף הקבוצה החשופה לאותה אלימות, היקף הפרסום וקהל היעד שלו, הקשר הפרסום, מקומו והמדיה שבו נעשה שימוש. כן יש לשאול - מי אמר, מה נאמר היכן נאמר, באיזה אופן נאמר, למי נאמר ובאיזו מסגרת, ולבחון גם את מהות הפרסום ואופיו: קריאה, דברי שבח, אהדה, עידוד, תמיכה או הזדהות (פסקה 7 לפסק הדין בעניין **בן חורין** וכן ר' פסק הדין בעניין **ראאד סלאח הנ"ל**, בעמ' 16 לפסק דינם של כב' השופטים ד' מינץ וא' נחליאלי-חיאט מיום 10.11.14, פורסם בנבו). רשימה זו אינה סגורה ועל בית המשפט להתייחס למכלול מאפייניו של המקרה הנדון כיחידה אחת המורכבת מתת יחידות, כאשר משקלה היחסי של נסיבה מסוימת עשוי להשתנות ממקרה למקרה.

היסוד הנפשי בעבירה של הסתה לאלימות בא על סיפוקו במודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות (ר' בעניין **בן חורין**, שם, וכן קדמי, שם, בעמ' 1987).

למען הסר ספק יצוין, כי הגנת "פרסום מותר" לציטוט מתוך כתבי דת, אינה חלה על עבירה של הסתה לאלימות, ועל כן לא אתייחס לטענת ה"ציטוט" אשר הועלתה על ידי הנאשם.

וכעת, לענייננו. נשוב לבחינת דברי הנאשם בנאומו.

נאומו של הנאשם, קורא באופן ברור ובוטה לביצוע מעשי טרור מן החמורים ביותר נגד יהודים, ולא נדרשת בחינה מעמיקה של תוכנו על מנת להיווכח בכך. אתייחס לעיקרי הדברים מתוכו, שבהם קריאה והסתה לאלימות:

"ואני אומר זאת ליהודים כי הגיע הזמן לשחוט אתכם, הגיע הזמן להילחם בכם, הגיע הזמן להרוג אתכם, ואנחנו מוכנים לזאת בעזרת האל אנחנו המוסלמים הצדיקים ... ואנחנו בעזרת השם כאן ואנחנו ממתינים היום וממתינים לרגע שבו יתחיל מועד השחיטה... והעץ מתלונן עליכם וגם האנשים אתם לא תשאירו בלב שלנו גרגר של רחמים.... הואיל ומתי שיגיע היום הזה, יום השחיטה,

אנחנו נשחט ולא ניתן לכם רחמים, ביום זה אלוהים, אלוהים תקרב יום זה, אלוהים תקרב יום הריגתם, אלוהים תקרב יום הלחימה, אלוהים תקרב יום השחיטה, אלוהים תקרב יום טיהור האקצה מהגללים שלהם, אלוהים תקרב את יום הקמת מדינת החלאפה האיסלאמית.... אלוהים תהיה עם המוג'אהדים על האדמה ומתחת לשמים.....אלוהים אל תחזיר אותנו מפסידים..."

עמוד 12

דברי הנאשם בנאומו ברורים, חדים וכואבים, ובעיקר - קונקרטיים ועכשוויים.

קריאתו להילחם, להרוג, לשחוט את היהודים, ניצבת בהירה פשוטה. הנאשם לא "עודד" ו"תמך" במעשי טרור, אלא **קרא למאזיניו לקום ולעשות מעשה, באומרו: "הגיע הזמן לשחוט אתכם, הגיע הזמן להילחם בכם, הגיע הזמן להרוג אתכם".**

קריאתו הבהירה של הנאשם לקום ולשחוט את היהודים, מקבלת משמעות ועצמה מיוחדת, בהתחשב בשאר הנסיבות האופפות את הנאום. מיהותו של הנאשם, אשר מגדיר עצמו כמי שבקיא ברזי הקוראן, ואשר אישר כי העביר את הנאום על מנת שאחרים ילמדו מה אומר הקוראן, וכי בחר לשאת את נאומו דווקא ביום שישי במסגד בהר הבית מול כמאה איש, ולא במקום פרטי, וכדבריו: **"השיעור שאני נתתי כמו שאמרת היה במסגד אל אקסה לא בבית ספר ולא בגני ילדים, ולא היתה כוונה לילדים אלא לקהל כולו. מה שהיה בפועל שהיו אנשים שישבו לשמוע..."** (עמ' 10 בשורות 22-30, ובעמ' 12 בשורות 11-15 לפרוט').

נוסף לנסיבות נשיאת הנאום עצמו, יש ליתן את המשקל הראוי לאווירה הציבורית השוררת בעת שנשא הנאשם את הנאום ועובר לכך- מבצע צוק איתן, גל הטרור שאופיין במהומות, פיגועי טרור, פיגועי דקירה ודריסה- כל אלה מקנים לקריאת הנאשם לשחוט את בני העם היהודי, תוקף ומשמעות קונקרטיים ומוחשיים עד מאד.

יתירה מכך, הנאשם בהודעתו במשטרה התייחס גם לאווירה הציבורית בקרב הציבור הערבי, אותה תיאר כ"**המצב חונק את האנשים והתחילו לסבול מהתנהגות הכובשים**" (ת/4, בשורות 33). הנאשם עצמו כורך את המצב העכשווי בקריאותיו לפעול באלימות כנגד בני העם היהודי.

תמהני, איזו תוצאה חלופית ביקש הנאשם להשיג בקוראו לשחוט ולהרוג יהודים, בהתחשב באווירה זו שתיאר הוא עצמו?

לאחר שמיעת הראיות ובמיוחד לאחר שהאזנתי ברוב קשב לעדותו של הנאשם בפני - נותרה תמיהה זו ללא מענה.

דברי הנאשם- הסתה לאלימות, תיאור הסטורי או שמא חזון לאחרית הימים?

הנאשם טען בעדותו, כי לא קרא או ביקש מאיש לעשות מעשה אלימות, וביקש להסביר את קריאתו לשחוט ולהרוג, כקריאה המתארת חזון לאחרית הימים, ולא קריאה קונקרטית לאלימות.

כבר בהודעתו, ביקש הנאשם להסביר כי דבריו לא היו קריאה קונקרטית לאלימות, אלא אמירות כלליות ולא מחייבות העוסקות בעתיד התיאולוגי אשר אינו נראה לעין, כך שלטענתו, לא היו לדבריו כל משמעות אופרטיבית כלפי שומעי לקחו.

וכך, במילותיו שלו:

"אני אומר לאנשים תמתינו בסבלנות בקרוב בעזרת השם והשליח הנביא מוחמד תשוחרר פלסטין ויגמר הכיבוש, זה המסר שלי לאנשים... לא ביקשתי וגם אי אפשר להבין מהדברים שלי שילכו ויעשו משהו..." (ת/4 בשורות 36-43).

אף בעדותו בבית המשפט ביקש הנאשם להסביר כי דבריו לא היו אלא בגדר הדרכה למאזיניו, להמתין לבואו של הנביא בסבלנות:

"אני מצאתי את האנשים באותו מצב ועל סמך זה אני אומר להם לא למהר ולא לעשות שום דבר ... הריגת יהודי מביאה לכך שאימו שכולה ואשתו אלמנה והילדים שלו יתומים, ולא מביא לשיחרורה של פלסטין ולא מביא ליציאתם של יהודים מפלסטין וזה מעשה שאין לו תועלת. העבודה האמיתית בכח מול כח, וזה מה שאני הסברתי שיהיה בסוף הימים, צבא מול צבא, תהיה מלחמה ולפי דעתי המוסלמים ינצחו במלחמה הזו ... אותם דברים שאני אומר על אדמת פלסטין ... נמצאת גם אצל היהודים והם אומרים כמונו שאלוהים יתן את הארץ הזו ויגרש ממנה את הגויים. ההבדל בינינו שאנחנו אומרים שאנחנו ננצח והם אומרים שהם ינצחו ואני אמרתי בשיעור שאנחנו ננצח וזה יהיה בעתיד. לא דיברתי שום דבר לגבי הזמן" (עמ' 11, שורות 7-16 לפרוט').

הסבר הנאשם בהמשך עדותו, אינו מתיישב עם טענתו כי כיוון בדבריו לעתיד לבוא. הנאשם הסביר שנבואתו של מוחמד לפיה המוסלמים יקבלו השראה מהשמיים, והאבנים יקראו להרוג יהודים, לא הייתה רלוונטית בעבר, אך **"ביום שבו הוקמה מדינת ישראל על אדמת פלסטין, הגיעה הזמן למלחמה ביננו ובין היהודים... ספירת הזמן מתחיל להיות משנת 48... הנבואה כן התקיימה...אנחנו מחכים קדימה למערכה".**

כלומר, על פי דבריו עצמו, ההרג אשר לא היה רלוונטי בעבר, רלוונטי ועדכני החל מקום מדינת ישראל (עמ' 13, שורות 5-10 לפרוט').

תירוץ נוסף שהעלה הנאשם בעדותו, הוא כי הוא סבור שהמלחמה לא צריכה להיות בין בודדים, אלא בין צבאות העמים: **"אנשים רגילים לא יכולים להילחם בצבא. צבא נלחם רק נגד צבא" (עמ' 13, שורה 23-24 לפרוט').**

ואולם, לא ניתן לקבל את פרשנותו המאוחרת של הנאשם לנאומו, על פיה, הרג ושחיתת היהודים, עליהם הוא מדבר בנאומו, הם חלק מתרחיש שיתממש אי שם, ב"יום השחיטה שיגיע".

בנאומו, בניגוד להסבריו בבית המשפט, לא אמר הנאשם כי אין תוחלת להרג אשר מותיר קרבנות אך לא משיג מטרה, ולא טרח להבהיר למאזיניו כי על המלחמה להתנהל בין צבאות ולא בין אנשים פרטיים, כפי שאמר והסביר בבית המשפט.

בנאומו, הנאשם קורא לאלימות באופן מיידי ועכשווי, ומכריז באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי הגיעה העת להריגתם של היהודים, כפי שעולה מדבריו המדהדים:

"ואני אומר זאת ליהודים כי הגיע הזמן לשחוט אתכם, הגיע הזמן להילחם בכם, הגיע הזמן להרוג אותכם, ואנחנו מוכנים לזאת בעזרת האל...".

אין בדבריו הנאשם בהמשך נאומו כי **"אנחנו ממתנים היום וממתנים לרגע שבו יתחיל מועד השחיטה"** כדי לגרוע באופן מרסן ומשמעותי מהקריאה שעל פיה הגיע הזמן לשחוט ולהרוג את היהודים, להרחיקה ולהופכה לחלק מחזון, אשר קהל מאזיניו של הנאשם ישבו וימתו לו בסבלנות ובחיבוק ידיים.

אין בקריאה זו מקום לפרשנות או פשרנות, ואין ספק מה פשרם של המעשים אשר אליהם מסית ומטיף הנאשם לקהל מאזיניו בהר הבית, באותו יום השישי בו נשא את דרשתו.

כעת, בסופה של הכרעת הדין, נניח בצידו של השולחן את ספרי המשפט והחוק ואת טיעוניהם המפולפלים ונביט לרגע במציאות חיינו. יהודים וערבים חיים בצוותא במדינת ישראל. זו עובדה אשר אינה נתונה במחלוקת ואשר, ככל הנראה, לא תשתנה בעתיד הנראה לעין. הנאשם ושכמותו מלבים בדבריהם ובנאומיהם מתח תמידי אשר תחילתו בנאומים מילוליים ואת סופו ניתן לראות ברחובות ישראל ובצילומי מצלמות אבטחה המתעדות מרדף דמים בלתי פוסק בו אוחזים ילדים ונערים צעירים בסכינים המכוונות לגופם, לבשרם ולצווארם של בני העם האחר. אין מדובר ב"דמוקרטיה מתגוננת" תיאורטית בלבד, אלא בעוברי אורח אשר הופכים ללוחמים לרגע ונדרשים בעת חזרתם מעמל יומם "לנטרל" איום קיומי מוחשי לחייהם הנובע מהסתה לגזענות ול אלימות.

זו העת להפסיק הסתה זו, הן ברחבי המרשתת, הן באספות עם והן במקומות תפילה מקודשים.

הבנה זו, מתיישבת, להבנתי, עם הטיעונים המשפטיים שהובאו לעיל, כך שההיגיון הפשוט הקורא להגנת החיים ולקדושתם משתלב עם קיום יסודותיהן העובדתיות והנפשיים של העבירות המיוחסות לנאשם אשר להם מצאתי תימוכין בחומר הראיות שהוצג לפני, ועל כן יש להרשיע את הנאשם בעטיין.

ולסיום, מביט אני בנאשם ורואה מולי אדם, חבל עד מאד שמביט הוא בי ורואה דמות של קוף או חזיר, אשר דינו להיות מושמד ללא רחמים. חבל.

סיכומי של דבר, נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בשתי העבירות המיוחסות לו, כאמור וכמפורט.

ניתנה היום, י"ג אדר ב' תשע"ו, 23 מרץ 2016, במעמד באי כוח הצדדים והנאשם.